

Amb el Ramon vaig treballar per primer cop l'any 1991. No ens coneixíem d'abans.

¡BRAVO!
BRAVO!!!
BRAVO!!
CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP!!

Sóc el Ramon Simó, m'agradaria que et llegissis un text i em diguessis què et sembla. És per fer-ne el protagonista.

Havia vist, però, *Elsa Schneider* i *Quatre dones i el sol* i m'havien agradat moltíssim les seves posades en escena.

Poc temps després rebo una trucada seva.

El text era *Imfimitats* de Francesc Pereira. L'obra comença amb la parella protagonista fotent un clau mentre discuteixen agrament. La discussió s'interromp quan el veí de dalt se suïcida penjant-se del balcó. L'endemà tenen una trobada amb uns amics, la dona del protagonista vol iniciar una relació lèsbica amb l'amiga. El meu personatge se sotmet a una sessió d'un part virtual i s'acaba suïcidant com el seu veí. La lectura del text em va deixar estabornit. Vaig anar a trobar el Ramon.

La cita va ser al cafè de la cantonada del Romea...

...O no, em sembla que va ser al cafè de l'Òpera.

Li vaig confessar que tenia moltíssimes ganes de treballar amb ell, però que volia que m'expliqués com seria l'obra, perquè la primera lectura m'havia espantat.

Ell em va tranquil·litzar, era una versió de treball i volia simplement orientar-me sobre l'argument.

La veritat és que va ser un dels treballs més estimulants que vaig fer llavors i el text d'en Pereira era molt divertit.

Quedava una altra qüestió...

El Ramon era llavors molt jove. Per molts anys que hagin passat des de llavors continua sent més jove que jo; per tant, continua sent molt jove, però ja llavors tenia una absoluta autoritat i seguretat com a director. Penca molt, es prepara moltíssim, tot i així hi ha aspectes que els deixa mig en l'aire. No és per mandra, o perquè li hagi faltat temps; són els aspectes del muntatge la responsabilitat dels quals pertany als actors.

Tornant a la meva primera experiència amb ell, recordo que els primers dies m'estava constantment a sobre, mentre que als meus companys, el Pep Molina, la Carme Callol i l'Anna Güell, els deixava fer sense a penes correccions. Vaig arribar a pensar que jo no li funcionava gens. Un dia em va deixar en pau i va començar a collar els altres. El recel ja va derivar en pura paranoia.

Sóc impossible, m'ha deixat per inútil.

Vaig atrevir-me a preguntar-li què passava.

Ah, necessitava estructurar l'obra: si el Jaume no funciona, no funciona res. Ara que ja ho hem aconseguit acabaré de collar la resta.

Les coses d'aquesta mena te les diu amb un somriure burleta, sostenint la cigarreta entre els llavis.

I respecte a l'escena de sexe neorealista d'*Imfimitats* i la meua pregunta de si havia de sortir en pilotes, aquell...

Ja ho veurem

Va passar a ser...

No tinc clar si has de sortir en pilotes. Provem-ho, a veure què passa

I va acabar amb una proposta meua.

El meu personatge folla amb els mitjons de llana posats, és a dir, despullat, però no del tot.

El Ramon t'ajuda, t'informa moltíssim, però quan s'ho passa bé de debò és quan li fas propostes. I encara s'ho passa millor quan t'explica les teves propostes: "Has fet això per tal i per qual." No és que et robi la idea, la fa seva de la mateixa manera que fa teu el seu projecte.

Xerra, xerra molt, xerra més que un mut. Al final d'un assaig diu...

Un parell de coses

Ho diu i aixeca la mà dreta amb quatre dits, cosa que vol dir que aguantaràs una conferència de dues hores sobre aspectes del treball acompanyats de documentació històrica, anècdotes i acudits perquè et quedi del tot clar què és el que funciona i què és el que no.

És un director molt pedagògic, vehement, apassionat. A *La Dama de Reus* ens tenia a tot l'elenc traient fum dels canells, prenent notes sense parar sobre els misteris de dir correctament el vers.

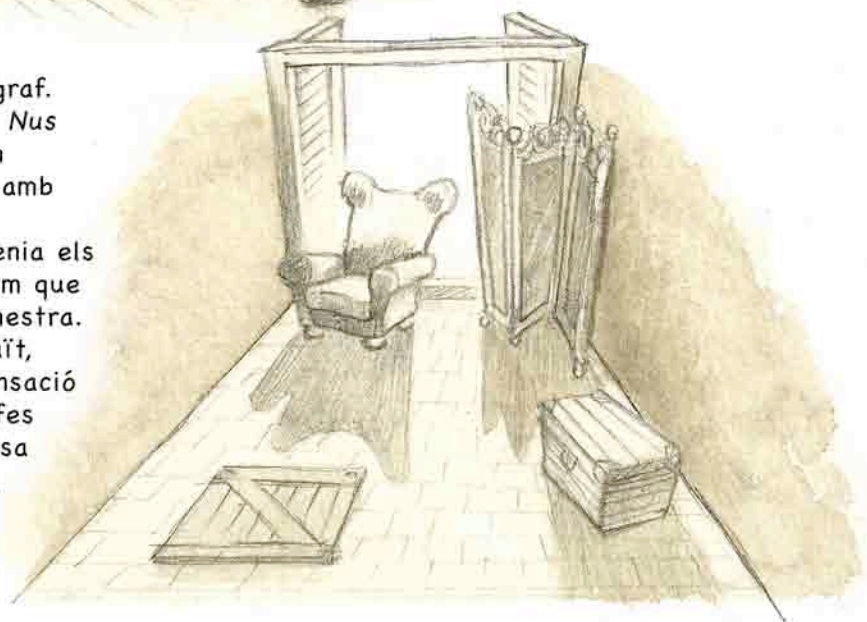

No obstant això, és molt pragmàtic i té una paciència infinita. Pot sacrificar una bona idea si l'actor o l'actriu no s'hi troba còmode.

Els assajos tenen l'ambient de trobada d'amics. El ritme de treball és fluid, ho té perfectament planificat, li agrada bastir l'espectacle primer i després polir-ne els detalls i no se n'hi escapa ni un.

També és escenògraf. L'escenografia de *Nus* era bellíssima. Un enorme finestral amb porticons i una plataforma que tenia els contorns de la llum que entrava per la finestra. Era un espai reduït, però tenies la sensació de ser en les golfes enormes d'una casa voltada de camps.

Sent com és, a cap dels que hem treballat amb ell ens estranya que faci d'actor, que canti i que reciti textos.

Als actors ens agrada el Ramon, les seves direccions, la seva manera de relacionar-se amb l'equip. Sabem que en sap molt de l'ofici, que és un director segur. Però a més, és un bon company de viatge. Fins i tot quan les circumstàncies són fotudes. A l'estrena de *La Gorgona sentimental* —un text meu que ell va dirigir i que va obrir el Festival de Teatre de Caracas—, la paciència del Ramon es va posar a prova amb el ritme caribeny dels responsables i tècnics del teatre. Va aconseguir que tot rutllés i a sobre va fer mans i mànigues perquè jo no m'assabentés dels problemes i no em posés nerviós. Això sí, després d'estrenar ens en vam anar uns dies a Xoroní, un poblet de pescadors a uns dos-cents quilòmetres de la capital. Platges amb palmeres, menjar peix acabat de pescar, un got de rom a la vora de l'aigua... Ens ho vam passar molt bé i no paràvem de riure.

Això és vida...

Sempre diem que l'aventura americana l'hem de repetir.

Manel y Manuel Barcelo
2010